

РЕШЕНИЕ

№ 2717

гр. София, 20.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 63 състав, в публично заседание на 22.03.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **11022** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156–161 от ДОПК.

Образувано е по жалба вх. № 44209/06.12.2022г. на АССГ, депозирана чрез административния орган, на „СМБ МЕНИДЖМЪНТ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], с адрес за кореспонденция: [населено място],[жк], [улица], представявано от управителя Х. А. Б., срещу Ревизионен акт /РА/ № Р-22220621004560-091-001 от 27.06.2021г., издаден от издаден от М. Ц. М.– орган, възложил ревизията и И. С. В.-И. – ръководител на ревизията, потвърден изцяло с Решение № 1613/10.10.2022г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно–осигурителна практика” С. /ДОДОП/ при ЦУ на НАП.

Жалбоподателят оспорва акта като незаконосъобразен поради необоснованост и немотивираност на изводите на административния орган, постановен при съществени нарушения на административнопроизводствените правила и при неправилно приложение на материалния закон. Излага съображения, че е допуснато съществено процесуално нарушение, изразяващо се в липсата на териториална компетентност на издателя на РА. Твърди, че направените фактически констатации и правни изводи от органите по приходите са неправилни и необосновани и излага съображения, поради които смята, че дружеството е упражнило правото си на приспадане на данъчен кредит в съответствие с извикванията на закона, както и, че правилно е отразило извършените от него разходи за материали и услуги. Иска се от съда да отмени РА, в оспорената част. Претендира съдебно-деловодни разноски.

Ответникът, директорът на Дирекция “Обжалване и данъчно-осигурителна практика”

при ЦУ на НАП С., в съдебно заседание, редовно призован, не изпраща представител. Представена е молба от процесуалния му представител в която моли съда да постанови решение, с което да отхвърли жалбата, като неоснователна и недоказана и да потвърди обжалвания РА. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, не депозира становище, не изпраща представител.

Съдът, като взе предвид представените и приети по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа страна:

Ревизионното производство е образувано въз основа на Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-22220621004560-020-001 от 10.08.2021 г., връчена по електронен път на 18.08.2021 г., изменена със Заповед за изменение на ЗВР №Р-22220621004560-020-002 от 09.11.2021 г. и Заповед за изменение на ЗВР №Р-22220621004560-020-003 от 14.01.2022 г. е възложено извършването на ревизия на „СМБ МЕНИДЖМЪНТ“ ЕООД за определяне на задълженията на дружеството за ДДС за отделните данъчни периоди от 26.07.2016 г. до 31.05.2021 г. и за корпоративен данък /КД/ за отделните данъчни периоди от 29.06.2016 г. до 31.12.2020 г. Заповедите са издадени от М. Ц. М., на длъжност началник сектор „Ревизии“ при ТД на НАП В., оправомощен със Заповед №З-ЦУ-1659 от 05.05.2021 г. и Заповед №З-ЦУ-2681 от 10.08.2021 г. на зам. изпълнителен директор на НАП, във връзка със Заповед за оправомощаване №ЗЦУ-ОПР-9 от 21.05.2021 г. на изпълнителния директор на НАП. Срокът за извършване на ревизията е до 18.04.2022 г., определен със Заповед №Р-22220621004560-ЗИД-001 от 13.01.2022 г. на изпълнителния директор на НАП.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ №Р-22220621004560-092-001 от 03.05.2022 г., връчен по електронен път на 09.05.2022 г. На основание и в срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК, от жалбоподателят е подадено писмено възражение вх. №53-00-915-1 от 23.06.2022г. срещу съдържащите се в РД констатации и предложение за установяване на задължения, което органите по приходите са разгледали, но приели за неоснователно по същество.

Ревизията приключва с издаването на РА №Р-22220621004560-091-001 от 27.06.2022 г. от М. Ц. М., на длъжност началник сектор „Ревизии“ при ТД на НАП В. – орган, възложил ревизията и И. С. В.-И., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП В. – ръководител на ревизията и е връчен по електронен път на 26.06.2022г.

С цел събиране на доказателства и установяване на факти и обстоятелства от значение за данъчното облагане и на основание чл. 37, ал. 3, чл. 53 и чл. 56, ал. 1 от ДОПК, на ревизираното лице е връчено на 23.09.2021 г. по електронен път Искане за представяне на документи и писмени обяснения /ИПДПОЗЛ/ №Р-22220621004560-040-001 от 17.09.2021г. Жалбоподателят е представил по електронен път изисканите справки, хронологии на сметки и писмени обяснения с вх. №К-45319 от 07.10.2021г. Допълнително са връчени: ИПДПОЗЛ №Р-22220621004560-040-002 от 20.01.2022 г., връчено по електронен път на 24.01.2022г., като жалбоподателят е представил изисканите копия на документи на 03.02.2022г. с вх. № 45319-6; ИПДПОЗЛ №Р-22220621004560-040-003 от 15.02.2022 г., връчено по електронен път на 22.02.2022г., като жалбоподателят след като е подал молба за удължаване на срока за представяне на документите и издадено решение за удължаването му, е входил част от изисканата информация с вх. № ВхК-45319-8/24.03.2022г. и е посочил, че останалите документи, изискани от органа са представени в предходно производство /ПУФО/ с УИН П-22220620147752;

ИПДПОЗЛ №Р-22220621004560-040-004 от 25.03.2022 г., връчено по електронен път на 29.03.2022г., като отново жалбоподателят е подал молба за удължаване на срока, която е била уважена с Решение за продължаване на срок № Р-22220621004560-106-002 от 11.04.2022г. и е подал информацията с вх. № 45319-10 на 20.04.2022г.; и ИПДПОЗЛ №Р-22220621004560-040-005 от 14.04.2022г., по което е получен отговор от дружеството на 21.04.2022г. с вх. № ВхК-45319-12.

В хода на ревизията от ревизиращия екип е извършено посещение на място в [населено място] на ревизираното дружество, във връзка с изисканите първични документи. Проверката е обективизирана в Протокол №1444383 от 27.01.2022г. Към ревизията са приобщени с Протокол №Р-22220621004560-П.-001 от 28.03.2022г. доказателства, събрани в хода на извършено ПУФО, в това число ИПДПОЗЛ №П-22220620147752-040-002 от 25.01.2021г. и представените по него документи по производство с УИН №П-22220620147752.

На основание чл. 45 от ДОПК са извършени насрещни проверки на доставчиците „МИН СТОК“ ЕООД /преди „МИНЕРАЛ КОЗМЕТИКС“/, ЕИК[ЕИК]; „ГАЛАКСИ КОЛОР“ ООД, ЕИК[ЕИК]; „МК ГЛАНЦ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК]; „МК БЕРК“ ЕООД, ЕИК[ЕИК]; „БАКАЛОВ –Н“ ЕООД, ЕИК[ЕИК]; „М В АУТОКОЗМЕТИК“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] /НОВО НАИМЕНОВАНИЕ „ДИЯНОВ ГРУП“ ЕООД/; „БАТИМО МАКРО СЕРВИЗ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК]; „МТА ОЙЛ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК]; „ВАРИУС МАРКЕТ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК]; „Р. КО“, ЕИК[ЕИК]; „Р. СТОК“, ЕИК[ЕИК]; „СТРИЙТМАНИЯ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК]; „ГРИВЕК“ ЕООД, ЕИК[ЕИК]; „САНГРИЯ БГ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК]; „ПИ ЕС КОМЕРС“ ЕООД ЕИК[ЕИК]; „100 НА 100“, ЕООД, ЕИК[ЕИК]; „ЖОКИ ФУУДС“, ЕИК[ЕИК]; „ДОБРЕВ КЪМПАНИ“, ЕИК[ЕИК]; „БИОС ПМ“ ООД, ЕИК[ЕИК]; „ЕЛ ДИ ДЖИ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК]; „РЕМ ИНЖЕНЕРИНГ 08“ ООД, ЕИК[ЕИК] и „М.С. ИНЖЕНЕРИНГ“ ООД, ЕИК[ЕИК], с изключение на „МК БЕРК“ ЕООД, „МТА ОЙЛ“ ЕООД и „САНГРИЯ БГ“ ЕООД, за които е констатирано, че са представлявани от едно и също лице - П. С. Д., представляващ и управляващ на над 45 дружества, което лице е починало. Проверките са извършени по данни на информационните масиви на НАП и ангажираните доказателства от жалбоподателя, като към момента на извършването им за дружествата е нямало друг вписан управител. Резултатите от извършените насрещни проверки са обективизирани в протоколи за извършени насрещни проверки /ПИНП/, подробно описани в констативната част на РД, на проверяваните дружества, по реда на чл. 32 от ДОПК и по електронен път, са връчени ИПДПОЗЛ.

Съобразно преценка на събраните в хода на ревизията доказателства, резултатите от насрещните проверки и преценка на данните в информационната система на НАП, органите по приходите са формирали извод за липсата на реални доставки по процесните фактури и съответно е преценено, че събраните доказателства не са достатъчни, за да обосноват и докажат по безспорен начин извършването на процесните доставки.

Органите по приходите са констатирани също, че при насрещните проверки са установени еднотипни факти и обстоятелства., изразяващи се в невъзможността доставчиците да бъдат открити на декларираните адреси за кореспонденция, непредставянето на изисканите им с ИПДПОЗЛ документи и доказателства за начисляване на данъка, липсата на отговори от декларираните електронни адреси, смяната на управителите на дружествата чрез вписване в Търговския регистър, некоректните им доставчици и системното неизпълняват задължения, поради което са

дерегистрирани по ЗДДС.

На следващо място, органите по приходите са установили, че доставчиците не са декларирали наети лица както по трудово, така и по гражданско правоотношение в областта на декларираните услуги - сектор строителство. Доколкото дружествата „ЖОКИ ФУУДС“ ЕООД, „ГАЛАКСИ КОЛОР“ ООД и „ГРИВЕК“ ЕООД са декларирали данни за наети лица, то същите са на неотнормисими към процесните услуги – СМР длъжности, а именно: „снабдител доставчик“, „търговски директор“; „финансов мениджър“, „работник кухня“, „чистач“, „хигиенист“, „готвач“, „снабдител“, „гл. готвач“ и „търговски представител“.

По отношение на дружествата „МК БЕРК“ ЕООД, „БАКАЛОВ –Н“ ЕООД, „М В АУТОКОЗМЕТИК“ ЕООД /ново наименование „ДИЯНОВ ГРУП“ ЕООД/; „БАТИМО МАКРО СЕРВИЗ“ ЕООД, „МТА ОЙЛ“ ЕООД, „СТРИЙТМАНИЯ“ ЕООД, ЕООД „ДОБРЕВ КЪМПАНИ“ при извършена служебна проверка в информационния масив на НАП е установено, че същите не са отразили спорните фактури в дневниците си за продажби с получател „СМБ МЕНИДЖМЪНТ“ ЕООД.

Дружествата „БАКАЛОВ –Н“ ЕООД, „БИОС ПМ“ ООД, „ЕЛ ДИ ДЖИ“ ЕООД, „РЕМ ИНЖЕНЕРИНГ 08“ ООД и „М.С. ИНЖЕНЕРИНГ“ ООД сочат е дадени писмени обяснения към извършените насрещни проверки, че не са издавали фактури с посочените номера и към клиент дружеството-жалбоподател „СМБ МЕНИДЖМЪНТ“ ЕООД.

Жалбоподателят е представил пред органите, извършващи проверката договори за извършване на СМР, количествено-стойностни сметки, касови бонове, протокол акт обр. 1, във връзка с процесните услуги, документиран от „МИН СТОК“ ЕООД /преди „МИНЕРАЛ КОЗМЕТИКС“/, „ГАЛАКСИ КОЛОР“ ООД, „МК ГЛАНЦ“ ЕООД, „МК БЕРК“ ЕООД, „БАКАЛОВ –Н“ ЕООД, „М В АУТОКОЗМЕТИК“ ЕООД, /НОВО НАИМЕНОВАНИЕ „ДИЯНОВ ГРУП“ ЕООД/; „БАТИМО МАКРО СЕРВИЗ“ ЕООД, „МТА ОЙЛ“ ЕООД, „РАНД КО“ ЕООД, „ПИ ЕС КОМЕРС“ ЕООД „100 НА 100“, ЕООД, „ЖОКИ ФУУДС“ ЕООД „ДОБРЕВ КЪМПАНИ“, „БИОС ПМ“ ООД, „РЕМ ИНЖЕНЕРИНГ 08“ ООД, „М.С. ИНЖЕНЕРИНГ“ ООД. При проверка на документите органите по приходите са установили, че стойността по фактурите е отразена в счетоводна сметка 602 „Разходи за външни услуги“ и отчетена в текущите разходи на дружеството за периода. Посочено е, че за изпълнение на декларираните услуги не са представени доказателства за вложени материали и наета работна ръка.

По отношение на фактурите, които са с предмет услуги и доставка на материали, издадени от „ВАРИУС МАРКЕТ“ ЕООД, „РИК СТОК“ ЕООД, „СТРИЙТМАНИЯ“ ЕООД, „ГРИВЕК“ ЕООД, „САНГРИЯ БГ“ ЕООД, „ЖОКИ ФУУДС“ ЕООД и по фактура за материали от „ЕЛ ДИ ДЖИ“ ЕООД, освен горепосочените документи, от ревизираното дружество са ангажирани още договори за доставка на оборудване и материали, приемо-предавателен протокол /„ВАРИУС МАРКЕТ“ ЕООД, „РИК СТОК“ ЕООД/; договори за доставка на материали и приемо-предавателни протоколи /„ГРИВЕК“ ЕООД, „САНГРИЯ БГ“ ЕООД, „ЖОКИ ФУУДС“ ЕООД/. При извършени проверки в информационния масив на НАП, органите по приходите са констатирани, че проверяваните дружества нямат регистрирани търговски обекти, складове, офиси, няма данни за стопанисвани МПС, нямат декларирани трудови и граждански договори и са формирали извод, че констатираните факти и обстоятелства по доставките на стоки и материали по фактури, издадени от „ВАРИУС МАРКЕТ“ ЕООД, „РИК СТОК“ ЕООД, „СТРИЙТМАНИЯ“ ЕООД, „ГРИВЕК“ ЕООД,

„САНГРИЯ БГ“ ЕООД, „ЖОКИ ФУУДС“ ЕООД и „ЕЛ ДИ ДЖИ“ ЕООД, не доказват реални покупки от посочените лица.

Относно получените доставки по фактури от гореизброените доставчици, с предмет на доставките - услуги по СМР, от събраните в хода на ревизията доказателства, част от които приобщени с Протокол за присъединяване на документи от друго производство №Р-22220621004560-П.-001 от 28.03.2022г., събрани в хода на извършено ПУФО, включително ИПДПОЗЛ №П-22220620147752-040-002 от 25.01.2021 г. и представените по него документи по производство с УИН №П-22220620147752, както и представените в отговор на връчените в хода на ревизията искания, е установено, че същите не доказват изпълнение на документираните услуги по процесните фактури.

Органите по приходите са приели, че ангажираните от дружеството-жалбоподател документи, фактури, приемо-предавателни протоколи, договори, количествено-стойностни сметки не дават информация за лицата, извършили услугите, вложените материали, както и за доставката на процесните материали - получаване от доставчиците и изписване при предаването им на обектите на „СМБ МЕНИДЖМЪНТ“ ЕООД. Прието е, че по отношение на всички доставки на услуги, липсват доказателства, удостоверяващи фактическото извършване на услугите и доставчиците не притежават ресурсна обезпеченост на доставките, конкретно липсва наличие на материална, техническа, технологическа и кадрова обезпеченост за извършване на доставките. В допълнение е установено, че всички доставчици са с прекратена регистрация по ЗДДС, не могат да бъдат открити на посочените от тях адреси, не са представяли изискваните в процеса на проверките документи, не са отразили издадените от тях фактури в дневниците си за продажби; не са подавали ГДД по чл. 92 от ЗКПО за годините, в които са издали процесните фактури, или са подавали такива и не са декларирали приходите си от продажби и имат установени невнесени задължения в големи размери.

С оспорения в настоящото производство РА № Р-22220621004560-091-001 от 27.06.2021г., издаден от М. Ц. М.– орган, възложил ревизията и И. С. В.-И. – ръководител на ревизията на основание чл. 70, ал. 5 от ЗДДС, във връзка с чл. 6 и чл. 9, чл. 12, чл. 25, чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 68, ал. 2 от ЗДДС не е признато правото на данъчен кредит в размер на 146 620,90 лв., по фактури, издадени от „МИН СТОК“ ЕООД /преди „МИНЕРАЛ КОЗМЕТИКС“/, ЕИК[ЕИК]; „ГАЛАКСИ КОЛОР“ ООД, ЕИК[ЕИК]; „МК ГЛАНЦ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК]; „МК БЕРК“ ЕООД, ЕИК[ЕИК]; „БАКАЛОВ –Н“ ЕООД, ЕИК[ЕИК]; „М В АУТОКОЗМЕТИК“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] /НОВО НАИМЕНОВАНИЕ „ДИЯНОВ ГРУП“ ЕООД/; „БАТИМО МАКРО СЕРВИЗ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК]; „МТА ОЙЛ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК]; „ВАРИУС МАРКЕТ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК]; „Р. КО“, ЕИК[ЕИК]; „Р. СТОК“, ЕИК[ЕИК]; „СТРИЙТМАНИЯ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК]; „ГРИВЕК“ ЕООД, ЕИК[ЕИК]; „САНГРИЯ БГ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК]; „ПИ ЕС КОМЕРС“ ЕООД ЕИК[ЕИК]; „100 НА 100“, ЕООД, ЕИК[ЕИК]; „ЖОКИ ФУУДС“, ЕИК[ЕИК]; „ДОБРЕВ КЪМПАНИ“, ЕИК[ЕИК]; „БИОС ПМ“ ООД, ЕИК[ЕИК]; „ЕЛ ДИ ДЖИ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК]; „РЕМ ИНЖЕНЕРИНГ 08“ ООД, ЕИК[ЕИК] и „М.С. ИНЖЕНЕРИНГ“ ООД, ЕИК[ЕИК]. Доначислен е ДДС в размер на 3 795,22 лв. за издадените от „СМБ МЕНИДЖМЪНТ“ ЕООД фактури към „АЛФА БУЛ ТРЕЙД“ ООД /„ПЛАНЕКС ТРЕЙД“ ООД/ в размер на 18 976,13 лв. през данъчен период м. 07.2017 г. на основание чл. 86, ал. 1, във връзка с чл. 82 от ЗДДС. На следващо място, за данъчен период м. 12.2017г. не е признато КИ №[ЕГН]/27.12.2017 г. на стойност 16

666,67 лв. и начислен ДДС в размер на 3 333,33 лв., което е издадено без да е налице основание за това, съгласно чл. 115 от ЗДДС. По ЗКПО е установен корпоративен данък в общ размер на 53 830,33 лв., в резултат на извършено на основание чл. 77 от ЗКПО увеличение на декларирания счетоводен финансов резултат за всяка една от ревизираните години с отчетените разходи по счетоводна сметка 602 „Външни услуги“ и 601 „Разходи за материали“:

- за 2016 г. е извършено увеличение в размер на 52 195,50 лв., формирана данъчна печалба в размер на 56 487,57 лв. и установен корпоративен данък в размер на 5 648,76 лв.;

- за 2017 г. е извършено увеличение в размер на 98 651,89 лв. и на основание чл. 78 в размер на 35 642,80 лв., формирана данъчна печалба в размер на 83 332,46 лв., полагащ се корпоративен данък в размер на 8 333,25 лв.;

- за 2018 г. е извършено увеличение в размер на 42 418,34 лв., формирана данъчна печалба в размер на 21 620,66 лв. и полагащ се корпоративен данък в размер на 2 162,07 лв.;

- за 2019 г. е извършено увеличение в размер на 121 948,76 лв., формирана данъчна печалба в размер на 85 791,13 лв. и полагащ се корпоративен данък в размер на 8 579,11 лв., допълнително установен в размер на 1 522,78 лв.;

- за 2020 г. е извършено увеличение в размер на 351 447,69 лв., формирана данъчна печалба в размер 301 756,37 лв. и полагащ се корпоративен данък в размер на 30 175,64 лв.

5. Начислени са лихви за забава в общ размер на 57 609,64 лв., в т.ч. в размер на 45 985,44 лв. върху задълженията за ДДС и в размер на 11 624,45 лв.

РА е обжалван по административен ред и е потвърден с Решение № Решение № 1613/10.10.2022г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно–осигурителна практика“ С. /ДОДОП/ при ЦУ на НАП. Органът е приел, че в случая резултатите по ЗДДС за спорните данъчни периоди са изменени и с акта са определени допълнителни задължения за ДДС, поради констатирани обстоятелства за липса на реални доставки от сочените дружества - преки доставчици, при което е формиран извод, че в тези конкретни случаи по същество не са изпълнени материалните предпоставки по чл. 68, ал. 1 и чл. 69, ал. 1 от ЗДДС, във връзка с чл. 9 от ЗДДС за право на приспадане на данъчен кредит. Установено е, по отношение на определените задължения по ЗДДС след извършената цялостната преценка на обстоятелствата и фактите в хода на проверката, обективно съществува основание да се приеме за доказано наличието на сделки, с цел данъчна измама и законосъобразно на основание чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС и чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, във връзка с чл. 9 от ЗДДС и следователно с РА е извършена корекция на правото на приспадане на данъчен кредит по ЗДДС в съответния размер. Относно определените задължения по ЗКПО предвид изложеното

в частта по ЗДДС, при доказано наличие на хипотезата по чл. 16, ал. 2, т. 4 от ЗКПО, със стойността по процесните фактури, документиращи доставки, които не са реално осъществени, е прието, че е налице основание за преобразуване на финансовия резултат на жалбоподателя със стойността на декларираните разходи /издадените от цитираните доставчици фактури/ и законосъобразно са определени допълнителни задължения за корпоративен данък както и лихви за забава.

Органът се е произнесъл и по отношение на извършените корекциите на извършените продажби от ревизираното дружество, предвид искането за отмяна на задължението за корпоративен данък за 2017 г., като на основание чл. 78 от ЗКПО е приел, че основателно и законосъобразно е извършено увеличение на декларирания счетоводен финансов резултат в размер на 35 642,80 лв., във връзка с неотчетен приход от „ПЛАНЕКС ТРЕЙД“ ООД и неправилно издадено кредитно известие, с което са намалени приходите от продажби.

В хода на съдебното производство е приета административната преписка, представена от ответната страна, ведно с всички доказателства приети и приобщени в хода на ревизионното и административното производство. От страна на жалбоподателя, с оглед оспорванията му, както и при доказателствената тежест, която носи в процеса, не са представени други доказателства, различни от събраните от ревизиращите органи.

В съдебното производство са представени и приети на хартиен и магнитен носител доказателства, удостоверяващи наличието на електронен подпис на лицата издали Заповедта за възлагане на ревизията, Заповедите за изменение на ревизията, Ревизионния Доклад и Ревизионния акт и надлежно електронно връчване, въз основа на които и при липсата на оспорване от страна на жалбоподателя, съдът прави извод, че ревизионното производство не страда от процесуални нарушения, на това основание.

При така установеното от фактическа страна, съдът въз основа на събраните по делото доказателства и въз основа на приложимия закон, прави следните правни изводи:

Жалбата до съда изхожда от надлежна страна – адресат на обжалвания РА, имаща право и интерес от оспорването и като подадена в срока по чл. 156, ал. 1 ДОПК срещу РА, който е обжалван по административен ред, се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е **неоснователна**.

Съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК, съдебният контрол за законосъобразност и обосноваост на РА включва преценка дали той е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби при издаването му.

Като неоснователно Съдът определя възражението на жалбоподателя за нищожност на РА поради нарушаване териториалната компетентност на органите по приходите, извършили ревизията. Основен принцип при провеждането на ревизионно производство е, че процесуалните действия се предприемат от органи по приходите от териториалната дирекция по седалището на търговското дружество - чл.8, ал.1, т.3 ДОПК. Безспорно е, че ревизираното лице е със седалище в [населено място]. Също така е безспорно, че заповедта за възлагане на ревизията /ЗВР/ е издадена от М. Ц. М. - Началник сектор „Ревизии“ в отдел „Контрол“ при ТД на НАП-гр.В., съгласно Заповед № 3-ЦУ-1659/05.05.2021г. на заместник-изпълнителния директор на НАП /л. 41-43 от делото/.

С разпоредбата на чл.12, ал.6 от кодекса (ред. ДВ, бр. 105/2020 г., в сила от 01.01.2021 г.) законодателят е предвидил правилата на чл.8 ДОПК да не се прилагат за органи по приходите или публични изпълнители, определени от изпълнителния директор на НАП или от оправомощен от него заместник изпълнителен директор. На основание чл.12, ал.6 ДОПК издателят на ЗВР е компетентен да възлага ревизии съгласно Заповед № 3-ЦУ-1659/05.05.2021 г. /л.43/ на заместник-изпълнителния директор на НАП. Като публичноправен институт, разгледан в ТР № 4 от 22.04.2004 г. на ОСС на ВАС по тълк.дело № 4/2002 г., делегирането представлява предвидена в закона възможност временно - за определен случай или период от време, съгласно конкретната обстановка и преценката на горестоящ административен орган, той да предостави част от правомощията си на някой от подчинените му органи. В закона е предвидена възможност на Изпълнителния директор на НАП да делегира на определен от него заместник изпълнителен директор правомощието си по определяне на органи по приходите, чиито правомощия се простират на територията на цялата страна, независимо от определената в чл.7, ал.1 и чл.8 ДОПК компетентност.

Посочените в Заповед № 3-ЦУ-1659/05.05.2021 г. органи по

приходите при ТД на НАП-гр.В., сред които фигурира издателят на заповедта за възлагане на ревизия, са оправомощени да осъществяват производствата по данъчно-осигурителен контрол на територията на цялата страна, вкл. и тези, за които компетентна териториална дирекция съгласно чл.8 ДОПК е ТД на НАП-гр.С..

Ревизионното производство е проведено след изменението на чл.10 ЗНАП (обн. ДВ, бр.105, в сила от 01.01.2021 г.), с което е създадена нова ал.9 на нормата и е предвидена възможност органите по приходите да осъществяват правомощията си по отношение на лица, за които съгласно правилата на ДОПК компетентни са органите на друга териториална дирекция, включително за части от работното време и без промяна на мястото на работа.

Освен това Съдът съобрази относимата към периода на ревизията правна регламентация, предвиждаща, че за образуване на ревизионното производство се изисква заповед за възлагане на ревизия по чл.112, ал.1 ДОПК, издадена от орган по приходите, определен от териториалния директор на компетентната териториална дирекция (чл.112, ал.2, т.1 ДОПК), или от изпълнителния директор на НАП или определен от него заместник изпълнителен директор – за всяко лице и за всички видове задължения и отговорности за данъци и задължителни осигурителни вноски (чл.112, ал.2, т.2 ДОПК). Със коментираната по-горе Заповед № 3-ЦУ-1659/05.05.2021 г. на заместник-изпълнителния директор на НАП, е разпоредено функциите на компетентен орган да издава ЗВР да се изпълняват от поименно и подлъжностно посочени служители, сред които е и органът, възложил ревизията. По силата на чл.119, ал.2 ДОПК органът, възложил ревизията, заедно с ръководителя на ревизията, са нормативно овластени с компетентността да издадат ревизионния акт.

На основание чл. 12, ал. 6, чл. 119, ал. 2, чл. 112, ал. 2, чл. 113, ал. 1 ДОПК, във връзка с чл. 7, ал. 1, т. 4 от Закона за НАП и приложените по делото оправомощаващи заповеди, съдът намира, че РА е издаден от лица, разполагащи с материална и териториална компетентност. По административната преписка е приложен РД и предвид разпоредбата на чл. 120, ал. 2 ДОПК, РД е неразделна част от РА и в този смисъл може да се приеме, че мотивите на РД са и мотиви на РА. Спазени са изискванията за форма и съдържание на издадените от органите по приходите

ЗВР, РД и РА. Всички актове са надлежно връчвани на ревизираното лице, което е могло да се запознае със съдържанието им и да защити правата си. В тази връзка неоснователни се явяват доводите за нищожност на РА.

При анализа на твърденията на страните и доказателствата по делото, съдът прави извод, че по същество спорът в производството се свежда до материалната законосъобразност на акта, във връзка с отказаното право на признаване на данъчен кредит, за доставките, посочени в РА /съответно РД/, поради липса на реалност на доставките, за процесния период и необоснованост на изводите на ревизиращите органи и материалната законосъобразност на РА, по отношение на установените задължения, съгласно преобразувания счетоводен резултат по ЗКПО и начислените лихви. Жалбоподателят оспорва материалната законосъобразност на този извод, като посочва, че доставките са реално осъществени и са вложени и отчетени с последваща реализация, като не е съобразена спецификата на икономическата дейност на ревизираното лице. Намира, че надлежното счетоводно отразяване, наличието на договори и приемо-предавателни протоколи, при доставчиците и при ревизираното лице, както наличието на фактури за тях, в достатъчна степен обосновават ползването на данъчен кредит.

Предметът на настоящия спор не касае фактически констатации по ревизионния акт. Спорът е правен и се отнася до тълкуването и прилагането на Закона за ДДС, съответно ЗКПО, във връзка с изводите на ревизиращите органи за липса на реалност на доставките, поради което е и налице използването на фактури с невярно съдържание, което прави сделките, документално необосновани.

По ЗДДС:

Правото на приспадане на данъчен кредит представлява сложен фактически състав, който поражда правни последици само ако са налице всички негови елементи. Правото на приспадане на данъчен кредит е свързано с извършването на реална доставка по смисъла на чл. 6, ал. 1 и чл. 9 от ЗДДС. Доставката на стока по смисъла на закона е прехвърлянето на правото на собственост или друго вещно право върху стоката, а доставката на услуга е всяко извършване на услуга.

Изводът за липса на реална доставка се базира на установени факти и обстоятелства от обективната действителност и техния

анализ чрез прилагане на определени логически правила. Съдът следва да установи дали изводът за липса на реална доставка е основан на правилна преценка на фактите и обстоятелствата, установени в хода на ревизионното производство. При обжалването на РА не само ревизираното лице има задължение да докаже реалността на доставките, като благоприятен за него факт, свързан с възникване на правото на данъчен кредит, но следва да бъде установено дали изводът на ревизиращите органи за липса на реални доставки е логически и правно обоснован. Реалното извършване на доставка е положителен факт от обективната действителност, който при осъществяването си оставя следи и за него съществуват преки и косвени доказателства. Всяка доставка на стока или услуга представлява стопанска операция, която има две страни: доставчик и получател. Всяка от страните трябва да притежава счетоводни и търговски регистри за осъществени сделки, както и писмени доказателства, удостоверяващи осъществяването на доставките. Липсата на такива доказателства може да обоснове извод за липса на реално извършени доставки по смисъла на чл. 6, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 от ЗДДС.

За да ползва данъчен кредит, жалбоподателят следва да докаже материалноправните предпоставки за възникване и упражняване правото на приспадане. Този извод следва от тълкуването на разпоредбата на чл. 170, ал. 1 от АПК, според което задълженото лице следва да докаже благоприятните за него факти. В този смисъл е и съдебната практика на ВАС и СЕС. Правото на данъчен кредит е субективно притежателно право с насрещен субект приходната администрация, поради което според чл. 154 от ГПК, приложим на основание § 2 от ДР на ДОПК, във връзка с чл. 144 от АПК, доказателствената тежест за установяването му е за жалбоподателя. В съдебното производство жалбоподателят не доказва наличието на материалноправните предпоставки за упражняването на правото на данъчен кредит. От събраните писмени доказателства от приходната администрация, приложени в съдебното производство, се установява, че същият не разполага с други преки или косвени доказателства, установяващи реалността на доставките, освен фактури и идентични договори, както и приемо-предавателни протоколи, които не позволяват индивидуализация на конкретна доставка, както и индивидуализация на родово определени стоки и услуги. Наличието само на договори, протоколи и фактури, не е

достатъчно за доказване реалността на доставките. Макар и да приемем, че ревизираното лице, не носи отговорност за поведението на своите доставчици, възможностите им за кадрова и техническа обезпеченост или техни задължения към приходната администрация, всеки получател по доставка, има задължението да прояви минимална добросъвестност, като изисква и съхранява при себе си съпровождащи доставките документи и връзката им с последващи доставки, с цел удостоверяване и доказване на правата си пред приходната администрация. Следва да се отбележи, че органите по приходите са установили от извършените насрещни проверки, че доставчиците не притежават ресурсна обезпеченост на доставките, конкретно липсва наличие на материална, техническа, технологическа и кадрова обезпеченост за извършване на доставките. Констатирани са факти и обстоятелства, които доказват нередовност на доставчиците и системно неизпълнение на задълженията им като данъчнозадължени лица, като те са с прекратена регистрация по ЗДДС, не са отразили издадените от тях фактури в дневниците си за продажби, не са подавали ГДД по чл. 92 от ЗКПО за годините, в които са издали процесните фактури, или са подавали такива и не са декларирали приходите си от продажби и имат установени невнесени задължения в големи размери. Събраните в хода на ревизионното производство доказателства и техния обективен анализ, обосновават извод за правилност на изводите на ревизиращите органи за липса на реално изпълнение на доставките по процесните фактури.

В решението си по делото „Б.“ от 06.12.2012 г. по дело С-285/2011 СЕС е дал задължително тълкуване на разпоредбите на Директива № 112/2006 г. относно общата система на ДДС, свързано с преценката на това дали извода на приходната администрация за липса на реалност на доставката е пряко свързан с отказа на данъчен кредит по ДДС. В него е посочено, че от константната съдебна практика на СЕС се установява, че правото на данъчнозадължените лица да приспадат от ДДС, на който са лица-платци, дължимия или платения ДДС за закупени от тях стоки и за получени от тях услуги, представлява основен принцип на въведената от законодателството на ЕС обща система на ДДС.

Въпросът дали дължимият ДДС за предходни или последващи продажби на определени стоки е бил внесен или не в държавния бюджет, е без значение за правото на данъчнозадълженото лице

да приспадне платения по получени доставки ДДС. Всъщност ДДС се прилага спрямо всяка сделка в процеса на производство и разпространение, като се приспада ДДС, начислен пряко върху различните елементи от цената (вж. Решение от 12 януари 2006 г. по дело Optigen и др., C-354/03, C-355/03 и C-484/03, Recueil, стр. I-483, точка 54, Решение по дело Kittel и Recolta Recycling, посочено по-горе, точка 49 и Решение по дело Mahagaben и David, посочено по-горе, точка 40). Освен това от текста на член 168, буква а) от Директива 2006/112 следва, че за да се ползва от правото на приспадане, е необходимо, от една страна, заинтересуваният да бъде данъчнозадължено лице по смисъла на тази директива и от друга страна, стоките или услугите, на които се основава това право, да се използват впоследствие от данъчнозадълженото лице за целите на собствените му облагаеми сделки, а нагоре по веригата тези стоки или услуги трябва да бъдат доставяни от друго данъчнозадължено лице (вж. Решение по дело Centralan Property, посочено по-горе, точка 52 и Решение от 6 септември 2012 г. по дело Tyth, C-324/11, точка 26). Посочено е също така, че борбата срещу данъчните измами, избягването на данъци и евентуалните злоупотреби е цел, призната и насърчавана от Директива 2006/112. В тази насока и диспозитива на решението по същото дело сочи, че членове 2, 9, 14, 62, 63, 167, 168 и 178 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност трябва да се тълкуват в смисъл, че при обстоятелства като разглежданите в главното производство не допускат на данъчнозадължено лице да бъде отказано правото да приспадне данъка върху добавената стойност за доставката на стоки, поради това че поради измами или нередности, извършени нагоре или надолу по веригата спрямо тази доставка, се счита, че последната не е била реално осъществена, без въз основа на обективни данни да е доказано, че това данъчнозадължено лице е знаело или е трябвало да знае, че посочената от него сделка, на която то основава правото на приспадане, е част от измама с данък върху добавената стойност, извършена нагоре или надолу по веригата от доставки, което следва да провери запитващата юрисдикция. Това решение на СЕС, както и Решение от 21 юни 2012 г. по дело Mahagaben и David, C-80/11 и C-142/11 следва да се съобразят с някои други основополагащи принципи на правото на приспадане на данъчен кредит. Идентично е и произнасянето на СЕС с

Определение от 03,07,2013год по дело С-572/11 Мениджърски бизнес решения срещу ДДОДОП: Член 168, буква а) и член 203 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност, както и принципите на данъчен неутралитет и на защита на оправданите правни очаквания трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат на получателя по фактура да се откаже право на приспадане на посочения в тази фактура данък върху добавената стойност, когато доставките, за които се отнася последната, не са били действително осъществени, дори ако рискът от данъчни загуби е отстранен, с мотива че издателят на фактурата е платил посочения в нея данък върху добавената стойност.

Според съда, за целите на ЗДДС данъчно събитие е не правоотношението /сделката/ или задължението, а изпълнението на задължението за прехвърляне на правото на собственост или извършването на услугата /вж. чл. 6, ал. 1; чл. 9, ал. 1 и чл. 25, ал. 1 от ЗДДС/. Данъчното законодателство обвързва облагането с ДДС не със съгласието на страните за възникване на облигацията и поемането на задължението, или с документалното и обективизиране в договори и приемо-предавателни протоколи, а с изпълнението като резултат. Без да е прехвърлено правото на собственост и извършена услугата данъчно събитие не съществува /естествено в основната хипотеза на облагаема доставка по чл. 2, т. 1-4 от ЗДДС/. Установяването на пораждащия задължението за доставката юридически факт е индиция за реалността на имущественото разместване при изпълнението. Субект на изпълнението /пряко или чрез други лица/ следва да бъде доставчикът.

В хода на съдебното производство от жалбоподателя не са ангажирани доказателства, опровергаващи изводите на ревизиращите органи за липса на реалност на процесните доставки. Не са представени други доказателства, различни от събраните в хода на ревизионното производство, които да установят чрез пълно и главно доказване реалност на процесните доставки, поради което и въз основа на изложените по-горе мотиви, съдът приема, че законосъобразно е прието, че не са реално осъществени доставки по фактури, по фактури, издадени от „МИН СТОК“ ЕООД /преди „МИНЕРАЛ КОЗМЕТИКС“/, ЕИК[ЕИК]; „ГАЛАКСИ КОЛОР“ ООД, ЕИК[ЕИК]; „МК ГЛАНЦ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК]; „МК БЕРК“ ЕООД, ЕИК[ЕИК]; „БАКАЛОВ –Н“ ЕООД, ЕИК[ЕИК]; „М В

АУТОКОЗМЕТИК“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] /НОВО НАИМЕНОВАНИЕ „ДИЯНОВ ГРУП“ ЕООД/; „БАТИМО МАКРО СЕРВИЗ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК]; „МТА ОЙЛ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК]; „ВАРИУС МАРКЕТ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК]; „Р. КО“, ЕИК[ЕИК]; „Р. СТОК“, ЕИК[ЕИК]; „СТРИЙТМАНИЯ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК]; „ГРИВЕК“ ЕООД, ЕИК[ЕИК]; „САНГРИЯ БГ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК]; „ПИ ЕС КОМЕРС“ ЕООД, ЕИК[ЕИК]; „100 НА 100“, ЕООД, ЕИК[ЕИК]; „ЖОКИ ФУУДС“, ЕИК[ЕИК]; „ДОБРЕВ КЪМПАНИ“, ЕИК[ЕИК]; „БИОС ПМ“ ООД, ЕИК[ЕИК]; „ЕЛ ДИ ДЖИ“ ЕООД,[ЕИК]; „РЕМ ИНЖЕНЕРИНГ 08“ ООД, ЕИК[ЕИК] и „М.С. ИНЖЕНЕРИНГ“ ООД,[ЕИК]; за издадените от „СМБ МЕНИДЖМЪНТ“ ЕООД фактури към „АЛФА БУЛ ТРЕЙД“ ООД /„ПЛАНЕКС ТРЕЙД“ ООД/ в размер на 18 976,13 лв. през данъчен период м. 07.2017 г., които са включени в дневниците за продажби като анулирани и с друг получател.

Липсата на реалност на доставките, обективирани в процесните фактури и приложенияте към тях договори и приемо-предавателни протоколи, води до обосновалия извод за липсата на реално извършени сделки. Този извод се подкрепя в достатъчна степен от приложенияте и анализирани подробно доказателства от ревизиращите органи, а именно: липсата на доказателства за изпълнение на приложенияте допълнителни споразумения към договорите за правата и задълженията на страните и за координиране на мерките за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд на обектите - няма списъци на имената, документите за правоспособност и удостоверенията за придобита квалификационна група на всички лица, които ще работят на обекта и в помещенията на изпълнителя, данни на кои лица е извършен начален инструктаж на работното място на персонала; не е доказана възможността на доставчиците да извършат разпоредителни сделки с описаните във фактурите стоки и материали; констатираната липса на данни относно наличността на посочения вид и количество материали при доставчиците, мястото на съхранение и извършени спомагателни дейности по доставките, в т.ч. товаро-разтоварни дейности, превоз, разходи по съхранение и други; липсата на данни за наличие на обекти, складове, офиси от които да се упражнява дейността.

Следва да се отбележи, че съгласно чл. 25, ал. 1 от ЗДДС, данъчно събитие по смисъла на този закон е доставката на стоки или услуги, извършена от данъчно задължени по този закон лица. Според чл. 25, ал. 2 от ЗДДС, данъчното събитие възниква на

датата, на която собствеността върху стоката е прехвърлена или услугата е извършена. След като липсват доказателства за реално прехвърляне на собственост върху индивидуално определени по вид, обем и характер вещи или за извършване на конкретни услуги, индивидуализирани по вид, характер обем, то не е налице данъчно събитие. Съгласно чл. 25, ал. 6, т. 1 от ЗДДС, на датата на възникване на данъчното събитие по ал. 2, 3 и 4 данъкът по този закон става изискуем за облагаемите доставки и възниква задължение за регистрираното лице да го начисли. В случая, не е налице данъчно събитие, поради което и фактурите и договорите, не се основават на реална доставка, не са документално обосновани поради което и няма изискуем данък, нито задължение за неговото начисляване, следователно и няма как да бъде ползвано право на приспадане на данъчен кредит. Обосновани и доказани са изводите на ревизиращите органи, за липсата на реалност на доставките и наличието само на документално и счетоводно обосноваване на доставки, при което се постига данъчно предимство в полза на жалбоподателя, макар и тези изводи да не са ясно посочени от ревизиращите органи. Съдът прави извод, че именно тези факти и обстоятелства, при цялостния анализ на доказателствата, установяват по безспорен начин извод за липсата на реалност на доставките.

Съдът намира, че при така установените факти ответникът е достигнал до правилни изводи за липса на реално получени доставки по фактурите, издадени от доставчиците на жалбоподателя, за процесния период. В хода на съдебното производство, се установи, че органите по приходите правилно приемат, че не е налице реална доставка по смисъла на чл. 6/9 ЗДДС и съответно е налице обстоятелство по чл. 70, ал. 5 ЗДДС, т.е че данъка по процесните доставки на услуги е начислен неправомерно.

По ЗКПО:

Предвид изложените мотиви за липса на реално изпълнени доставки по процесните фактури, изложени в настоящото и предходното ревизионно производство приключило с издаването на РА №Р-22221017009041-091-001/07.01.2019г., основателно органите по приходите са приели, че отчетените разходи са документално необосновани и в тази връзка законосъобразно са извършили преобразуване на декларираните от жалбоподателя финансови резултати по реда на ЗКПО за данъчните периоди от

2016г. до 2020г. По отношение разходите, документирани с процесните фактури, от фактическа страна е установено, че счетоводно са отразени в текущия отчетен период, което е довело до намаляване на счетоводния финансов резултат. В разпоредбата на чл. 10 от ЗКПО законодателят е дефинирал съдържанието на понятието документална обоснованост за целите на ЗКПО. Съгласно текста на посочената разпоредба, за да бъде признат като документално обоснован един счетоводно отчетен разход, материалният данъчен закон изисква за целите на данъчното облагане да са налице две кумулативно изпълнени изисквания. Първо - да е налице първичен счетоводен документ, отговарящ на изискванията на приложимия счетоводен закон. Едновременно с това, като второ условие законът изисква този документ да отразява вярно стопанската операция. В конкретния случай, спорните разходи не отговарят на изискванията на ал. 1 от чл. 10 на ЗКПО и не могат да бъдат третирани като документално обосновани, тъй като в хода на ревизията е доказано, че издадените фактури документират стопански операции, за които не може да се приеме, че са реално извършени между посочените във фактурите контрагенти. Поради горното, за целите на ЗКПО спорните разходи следва да се третират като документално необосновани по смисъла на чл. 10, ал. 1 от ЗКПО и на основание чл. 26, т. 2 от ЗКПО не следва да се признаят за данъчни цели.

В тази връзка относими се явяват и разпоредбите на чл. 16 от ЗКПО, третиращи случаите на отклонение от данъчно облагане. По силата на чл. 16, ал. 1 от ЗКПО, когато една или повече сделки, включително между несвързани лица, са сключени при условия, чието изпълнение води до отклонение от данъчно облагане, данъчната основа се определя, без да се вземат под внимание тези сделки, някои техни условия или тяхната правна форма, а се взема под внимание данъчната основа, която би се получила при извършване на обичайна сделка от съответния вид по пазарни цени и насочена към постигане на същия икономически резултат, но която не води до отклонение от данъчно облагане. Съгласно чл. 16, ал. 2, т. 4 от ЗКПО, за отклонение от данъчно облагане се счита и заплащането на възнаграждения и обезщетения за услуги, без те да са реално осъществени. Настоящият случай попада в хипотезите на чл. 16, ал. 1, и ал. 2 т. 4 от ЗКПО, поради което и съдът прави извод, че ревизиращите органи правилно са установили допълнителни задължения по ЗКПО, в тази част РА, е

законосъобразен.

В обобщение, съдът прави извод, че Ревизионен акт /РА/ № Р-22220621004560-091-001 от 27.06.2021г., издаден от М. Ц. М.– орган, възложил ревизията и И. С. В.-И. – ръководител на ревизията, потвърден изцяло с Решение № 1613/10.10.2022г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно–осигурителна практика” С. /ДОДОП/ при ЦУ на НАП, е законосъобразен, поради което и жалбата като недоказана и неоснователна, следва да се остави без уважение.

При този изход на делото, основателна се явява претенцията на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, каквото следва да бъде определено съгласно чл.161, ал.1 от ДОПК, което съгласно чл.7, ал.2 от Наредба 1/09.07.2004г. 8последно изм. ДВ, бр.88/04.11.2022г./ за минималните размери на адвокатските възнаграждения е в рязмур ат 15 257.58 лв., което следва да се заплати от жалбоподателя.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 160, ал. 1 ДОПК, Административен съд София – град, Първо отделение, 63-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „СМБ МЕНИДЖМЪНТ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], с адрес за кореспонденция: [населено място],[жк], [улица], представлявано от управителя Х. А. Б., срещу Ревизионен акт /РА/ № Р-22220621004560-091-001 от 27.06.2021г., издаден от издаден от М. Ц. М.– орган, възложил ревизията и И. С. В.-И. – ръководител на ревизията, потвърден изцяло с Решение № 1613/10.10.2022г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно–осигурителна практика” С. /ДОДОП/ при ЦУ на НАП, с който са определени допълнителни задължения в общ размер от 265 189.42 лв., произтичащи от непризнато право на данъчен кредит по ЗДДС и лихви за забава за процесните периоди и установени задължения по ЗКПО, за отделни данъчни периоди от 2016г. до 2020г. и лихви за забава.

ОСЪЖДА „СМБ МЕНИДЖМЪНТ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], с адрес за кореспонденция: [населено място],[жк], [улица], представлявано от управителя Х. А. Б., **да заплати** на Дирекция ОДОП-С. –ЦУ на НАП сумата от 15 257.58лв. /петнадесет хиляди двеста петдесет и седем лева и петдесет и осем стотинки/, представляваща

сторените в производството съдебно-деловодни разноси, в размер на юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от връчване на преписи на страните.

СЪДИЯ: